

[Aage Fogh.]

Det ærede Medlem Hr. Brorsen siger, at først naar en Landmand har naaet en Gæld paa 110 pCt., vil man komme ham til Hjælp. Nej, Forholdet ligger saadan, at gennem de 4—5 Aar, der er gaaet, siden Krisen begyndte, har man Gang paa Gang sat ind med Forslag, der har bragt nogen Hjælp, og nu ønsker man i Øjeblikket at give en Hjælp til dem, der har en Gæld paa mellem 85 og 110 pCt. og for dem over 110 pCt. og gennemføre en virkelig Gældsordning, og det synes jeg er i høj Grad rimeligt. Naar det ærede Medlem Hr. Brorsen til Slut sagde, at man lige saa vel kunde ændre Skatterne som gaa til en Gældsordning, saa haaber jeg, at enhver vil forstaa, at med en Skattelettelse, der er generel for det samlede Landbrug, vil de samme Penge strække langt mindre til, end hvis man gennemfører en Hjelpeforanstaltning, der samler sig om dem, der i højeste Grad har Hjælp behov.

Valdemar Thomsen: For mig og sikkert mange i dette Ting var det en stor Skuffelse, at Landbrugsministeren fra denne Plads sagde, at Talen om Rentesenkning kun kan anses for en teoretisk Betragtning. Det er forhaabentlig en Fortalelse, da det i modsat Fald vil faa vidtrækkende Konsekvenser for ikke alene Ministeren og hans Parti, men specielt for Det radikale Parti, hvis væsentligste Basis, i alt Fald blandt Husmændene, er deres gamle Krav om en effektiv Rentesenkning. Er det virkelig Ministeren for det Landbrug, som for ca. to Aar siden i Enighed mødte med Kravet om Rentesenkning til $2\frac{1}{2}$ —3 pCt.? Er det virkelig Landbrugets første Mand, som paa indeværende Tidspunkt kan udtale sig, som sket er i Dag, som rent ud siger, at det Spørgsmaal kun har teoretisk Interesse? Ja, den nærmeste Fremtid vil vise, om det er Tilfældet, foreløbig vil jeg gaa ud fra, at det er en uovervejede Bemærkning.

Jeg vil gerne sige til Ministeren vedrørende det Spørgsmaal, vi var inde paa i Gaar med Hensyn til Ejendomme, der er handlet med, at mit Ønske der kun gælder dem, der har enten mageskiftet eller solgt og købt Gaarde. Det er der mange, der har, som har gjort det af den Grund, at der var en Mulighed for dem for i hvert Fald at holde det gaaende en Tid, og at ogsaa disse Hjem fortjener en Hjælp, vil Ministeren sikkert ikke bestride.

Den højtærede Minister var inde paa den Betragtning, at Landbruget burde

sikre sig mod Virkningerne af Konjunktursvingninger. Var det nu ikke klogere, om Lovgivningsmagten i et økonomisk reguleret Samfund som vort gennem sin Pengepolitik søgte at udelukke ikke Prissvingninger, men de ulyksalige Prisniveauforskudninger, som er den egentlige Aarsag til ikke alene den Produktionskrise, vi staar i i Øjeblikket, men som Tid efter anden vil blive Aarsag ogsaa til de Forbrugskriser, vi kommer ud i. Formaålet med vor Pengepolitik maa være saa vidt muligt at holde et konstant Prisniveau.

Forinden Forhandlingerne slutter, vil jeg endnu en Gang slaa en Streg under, at det ikke er Rentetilskud, men Rentesenkning i Forbindelse med en fornuftig Valutapolitik, der er Vejen, som skal føre til tilfredsstillende Resultat. Det var den Vej, man gik i Belgien, og Resultatet blev, som det er sagt af Bertil Ohlin i en Kronik i „Politiken“. Han skriver: Den ventede Panik opstod ikke; Prisstigningen blev maadeholden, Produktionen steg paa Grund af større Efterspørgsel, og Arbejdsløsheden er som Følge heraf gaaet ned. Eksportpriserne, siger Bertil Ohlin i den Kronik, jeg her taler om, steg, beregnet i belgiske Francs, med ikke mindre end 40 pCt. Det falder for øvrigt sammen med min Paastand om, at selv en Stigning i udenlandske Vekselskurser med 10 pCt. kun vil bevirke, at et Gennemsnitsbudget her i København paa 3 000 Kr. vil faa en forøget Udgift paa ca. 10 pCt. I Belgien gik det saadan, ifølge Bertil Ohlin, at Købekraften blev forstærket gennem den forøgede Beskæftigelse, ja, selv Indekstallet for Aktiekurser steg fra 25 til 42, og han slutter med at sige, at Totalindtrykket blev, at Udviklingen nu gaar i den rigtige Retning. Det er det Ønske, som mit Parti har, og det er det, man kan opnaa ogsaa herhjemme ved at slaa ind paa en tidssvarende Valuta- og Rentepolitik.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Hasle har Ordet for en kort Bemærkning.

Hasle: Det er anden Gang, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen her i Tinget har omtalt den belgiske Devaluering. Det ærede Medlem stiller Sagen saadan op, som om det var Belgien, der var gaaet i Spidsen paa Devalueringens Omraade og derfor havde det godt nu, men det ærede Medlem lader ganske ude af Betragtning, at det er jo Danmark, der fremfor